

fortforpagte Apotekerne eller lade dem administrere, og i Forbindelse hermed kommer Drettelsen af Hjelpeapoteker og disses Overdragelse til andre til at virke. Naar en Apotekerente søger en Bestyrer, en Administrator for sit Apotek, tilbyder hun en Bestyrerage, for hvilken en ældre farmaceutisk Kandidat umulig kan arbejde. Saa bliver der en aaben Plads for Ungdommen, og en saadan Administration overgaar i Reglen til en ganske ung Kandidat, men dermed følger selvfølgelig ogsaa, at Samfundet maa nøjes med den Garanti, som Ungdom byder, hvorimod ældre, erfarne og dygtige Kandidater ganske rolig maa øve sig i Taalmodighed og vente, indtil Lykkens Sol en Gang er saa naadig at skinne paa dem. Affurat det samme gør sig gældende, hvis en Apotekerente vil bortforpagte sit Apotek. Der arrangeres bogstavelig en privat Auktion, og den høi- stbydende faar Hammerlaget. Der er jo et gammelt Ord, der siger, at Ungdom og Visdom følges ikke ad; den unge gaar rask til Værks og tør dejlig gaa op til de høje Priser, Enken forlanger, og han naar altsaa i dette Tilfælde ligesom i saa mange andre stadig frem foran den modne Besindighed, og saa indtræffer for den ældre Kandidat det gamle Forhold, at han maa øve sig i fortsat Taalmodighed. I 1873 oprettedes det første Hjelpeapotek her i Danmark, og saa vel dette Apotek som de andre, der oprettedes bagefter, tilvejebragtes naturligvis, fordi Befolkningen skulde have lettere Adgang til Lægemidler end hidtil. Men disse Bevillinger overdroges en nærboende Privilegiehaver eller et nærliggende Apotek, uagtet det vistnok ogsaa der med Rette kan siges, at der var stellig Grund til at undersøge, om der ikke var Anledning til at forfremme ældre gamle Kandidater. Der siges i saadanne Tilfælde, naar man opfaar det Spørgsmaal — jeg ved, det er blevet sagt fra den overordnede Administration — at det skader de gamle Apoteker, men saa vil jeg dog spørge, hvorledes i al Verden skal der saa kunne blive oprettet ny Apoteker, thi man kan ikke heller oprette saadanne uden at skade de gamle Apoteker; Rundfredsen skal dog tages et Sted fra. Om dette saa vel som om de andre af mig omtalte Forhold, ejer jeg et helt Arsenal af Oplysninger om den ejendommelige Situation, som den nuværende Ordning har tilvejebragt. Der er ikke en eneste af dem, der taler for Bibeholdelsen af den bestaaende Ordning, men tværtimod gaa de alle i Retning af at kræve en Omændring og det en snarlig Omændring. Jeg skal imidlertid ikke spille det høje Tings Lid med at fremdrage saadanne Tilfælde. Da Sagen jo rimeligvis

vil blive hyderligere debatteret, vil der formentlig ogsaa blive Lejlighed for mig til nærmere at udtale mig. Kun et eneste Eksempel kan jeg ikke nægte mig selv den Fornøjelse at fremdrage. Der var en Apoteker, som havde ikke een, men tre Bevillinger, nemlig til et Moderapotek og til to Hjelpeapoteker, men i 1888 blev det ene Hjelpeapotek selvstændigt, og saa lod han de andre to Apoteker ganske rolig administrere ved en Bestyrer eller Forpagter, hvad man nu vil kalde ham, desformodent at han selv var beskæftiget i en tredje By med en Bitterfabrik. Dette blev imidlertid vedkommende Stiftstiftskus for megen Gelskæft, og han paabød derfor vedkommende Apoteker, at han skulde have Bopæl ved et af Apotekerne og selv være ansvarlig for Visitationen. Jeg vil herved blot erindre endnu en Gang om, hvad den kongelige Resolution udtaler. Den udtaler saa aldeles tydelig, klart og bestemt, at naar en Privilegiehaver enten dør eller af andre Grunde fratræder sin Virksomhed, da skal Privilegiet opløses vakant og kan søges af dertil kvalificerede Kandidater. Jeg er vis paa, at dersom denne Bestemmelse, selv om den ikke var gennemført konsekvent, blot nogenlunde var overholdt, saa vilde al den Bitterhed, Misfornøjelse og Engstelse, som det nu forekommer mig, der hersker i den farmaceutiske Stand, ikke have vist sig, som den nu gør. Det er ogsaa betegnende, at alle disse Klagerøster have gennem Aarenes Løb faaet Medhold af Mænd, der staa Sagen nær. Saaledes har det f. Eks. været mig en stor Glæde, kan jeg sige, at læse Statsraad Chr. D. N. Hansens Udtalelser. Han er i Parentes bemærket Ejer af Sammelholms Apotek, men hans Udtalelser gaa saa tydelig, klart og bestemt i Retning af, at Enkespørgsmaalet, som det nu er ordnet, er hyderst forkastelig ordnet. Ikke mindre interessant har det været for mig, at læse Hr. Professor Scharlings Udtalelser, og jeg vil haabe og ønske, og det er jeg ogsaa overbevist om, at Professorens staa paa samme Standpunkt endnu som tidligere, saa at han selvfølgelig gennem de store Gyver, Gaver og Erfaringer, han har, vil lægge et vægtigt Lod i Vægtstaaalen til Held for denne Sags rette Ordning. At øve Kritik er jo en Gang ikke saa besværligt, og jeg har i de saa Dage, jeg har haft den Ære at være Medlem af denne Forsamling, ogsaa lagt Mærke til, at det gaar ret livligt og lystigt til dermed. Det er noget, vi alle kunne, og vi lægge os alle mere eller mindre derefter. Derimod er der noget andet, der er meget vanskeligere, og det er at vise Vejen til